

תמורה כט

משה שווערד

1. רש"י מסכת תמורה דף כט עמוד א

עד שיעבדו – [1] בו שום עבודה לצורך עבודת כוכבים או משיכת קרון או שום דבר שאסור אבל מקמי הכי לא מיתסר, [2] ל"א אין מוקצה אסור אלא עד שיעבדו בו שום דבר שיעשו בו שום עבודה לצורך כומרי עבודת כוכבים אבל משיעבדו בו שום עבודה לא מיתסר דתו לא מקרבי ליה וכ"ש ולשון זה נראה לי עיקר מדתני אלא עד שיעבדו בו ואי ללישנא קמא לא ה"ל למיתני אלא והכי איבעי ליה למיתני אין מוקצה אסור עד שיעבדו בו ולשון ראשון ל"ש.

2. ספר יד בנימין

דף כ"ט בגמ' אין מוקצה אסור אלא עד שיעבדו בו, פרש"י ז"ל צ"י פירושים, פי' ראשון דלפני שיעבדו בו אינו נאסר משום מוקצה, אצל לפי שני שכי' רש"י לעיקר אין מוקצה נאסר אלא עד שיעבדו בו ומשיעבדו בו שוב אין נאסר משום מוקצה אלא אסור מדין נעבד. וכ"ה דעת הראב"ד ז"ל צפ"ד מהל איסומ"ז הל"ד, מיהו דעת הרמב"ם ז"ל כפי' ראשון של רש"י, וכי צכ"מ דהתוס' מכריע כדעת הרמב"ם וכוונתו להתוספתא סוף פ"ו דע"ז דאימא להדיא צה"ל "מאימתי נקרא מוקצה משנעשה בו מעשה".

3. תפארת ישראל חומר בקודש פרק ב

לד) רובע או נרבע, מוקצה שהפרישו לקרבן לאילילים [וכך פי' רש"י תמורה (דכ"ח ב') וב"ק (ד"מ ע"ב)]. וכן כ' נמי הערוך ערך מוקצה. אולם נ"ל דל"ד לקרבן, אלא אפילו ביחודה רק להשתמש בה לעכו"ם, הרי תשמישי עכו"ם אסורים להדיא [כע"ז נ"א ב']. וכתוב ממשקה לישראל מן המותר לישראל (כפסחים מ"ח א'). ועי' רכ"מ כאן (פ"ג ה"ו). וכן משמע לשון הרמב"ם כאן, שסתם וכתב שהקצוה לע"ז. וכן כ' רש"י בכורות (דמ"א א') שהופרש לצורך עכו"ם. ונ"ל עוד דתליא בפלוגתא שבין רש"י ורמב"ם להראב"ד. דרש"י מפרש בלישנא קמא (תמורה כ"ט א') דהא דקאמר הש"ס אינה אסורה עד שיעשה בה מעשה, היינו דמקמי (הכא) [הכי] לא נאסרה. וכן כ' ג"כ הרמב"ם כאן. א"כ י"ל דאף כשייחודה להשתמש בה לאילילים, הזמנה לאו מילתא היא. עד שיעשו בה קצת מעשה. אלא אי נימא כראב"ד ולישנא בתרא דרש"י בתמורה שפי' מ"ש הש"ס אינה אסורה עד שיעשו בה מעשה היינו דעד שם נאסרה ולא אח"כ. ע"כ צ"ל דמוקצה שאסור היינו רק בהקצה להקרבה ולפיכך בשעשו בה מעשה שוב לא יקריבוה, והל"ל כבטלה והותרה. דליכא למימר דמוקצה היינו שיחודה לתשמישי אילילים, ליתא, דוכי מדהשתמשו בה פ"א לאילילים לא ישתמשו בה לאילילים שוב פעם אחרת]. מיהו במוקצה צריך שעשו בה כבר קצת מעשה לע"ז. ונעבד שעבדוה כאלילים ממש. ושהמיתה אדם בע"א או ע"פ בעלים. והאתנן שנתן איש מתנה לאשה שאסורה לו בחייבי לאוין [חוץ מנדה], ע"מ שתבעל לו או לחבירו, בין שנתן מקודם או אח"כ. ומחיר כלב שהחליף טלה בכלב, או שותפין שחלקו זה נטל טלה וזה כלב. כל אלו פסולין להקרבה אפילו בדיעבד [פ"ג מאסמ"ז]. גזל או גנב בהמה והקדישה, פסולה לקרבן. מיהו אם נתיאשו הבעלים, ולא נודע לרבים שנגזלה, מכפרת בדיעבד [רמב"ם שם פ"ה]. נמצא ק"א דברים פוסלין בהמה מלהקריבה. [ולרש"י (זבחים ע"ד ב') ד"ה נפולה כל שיש בה ריעותא עד שצריכה בדיקה פסולה לקרבן משום הקריבהו לפחתך]:

4. חידושי הגרי"ז מסכת זבחים דף עא עמוד א

מתני' מוקצה, וברש"י שהקצהו לצורך תקרובת עכו"ם ולא הקריבו, וכ"ה שיטת רש"י בהרבה מקומות דמוקצה לתקרובת ע"ז חשיב מוקצה, אמנם הראב"ד בהל' איסורי מזבח (פ"ד ה"ד) כתב דמוקצה הוי מה שהקצה את גופו לע"ז, הרי דמפרש מוקצה שהקצהו לע"ז, ויעוי"ש ברמב"ם ובראב"ד דפליגי במוקצה דהרמב"ם ס"ל דהקצה הוי דוקא ע"י מעשה, אבל בדברים בעלמא לא דאין הקדש לעכו"ם, והראב"ד ס"ל דבדיבור בעלמא נעשה מוקצה, וכבר הביא רש"י הני תרי לישנא בתמורה (דף כ"ט ע"א בד"ה עד שיעבדו) יעוי"ש. והנה בדעת הרמב"ם דמפרש להגמרא דלהקצה צריך מעשה, י"ל דפליג על הראב"ד בתרתי, דמלבד מאי דס"ל דהקצה צריך מעשה חולק גם על עיקר דינו של הראב"ד דס"ל דיש לבטל מוקצה ע"י מעשה, וסובר הרמב"ם דמוקצה לא שייך ביטול כלל, וכמו באתנן ונרבע לא שייך ביטול, דכיון דאיפסלא ע"י מעשה שהיה אתנן ונרבע, ממילא פסול ע"י שנפסל, כמו כן במוקצה ע"י שנפסל בהקצה נשאר פסול לעולם. [ולדעת הראב"ד בדברים נעשה מוקצה, צ"ל דהא דאמרין שאין הקדש לעכו"ם, היינו לענין הדיוט דאם היה הקדש לעכו"ם היה נאסר להדיוט, ואף דצ"ע דהרי איסור תקרובת, לכאורה תלוי במה שנקרב לעכו"ם כדכתיב אשר חלב זבחימו יאכלו ישתו יין נסיכם, א"כ אפילו היה הקדש במעשה לעכו"ם לא היה נאסר].

5. בענין משקה ישראל-SEE ADDENDUM

6. ספר החינוך - מצוה תקעא

שלא להקריב אתנן זונה ומחיר כלב:

שנמנענו מהקריב אתנן זונה ומחיר כלב לגבי מזבח, ועל זה נאמר [דברים כ"ג, י"ט], לא תביא אתנן זונה ומחיר כלב כית ה' אלהיך:

משרשי המצוה לפי שהקרבן הוא בא לטהר מחשבת האדם ולהכשיר מעשהו בכח הפעולה ההיא, וכמו שכתבתי בסדר ויקחו לי תרומה במצוה ראשונה [צ"ה], ובהיות קרבנו בא מאתנן זונה שהיא עברה מטונפת שמא יחשוב בעת קרבנו באותו ענין רע, ויפגל מחשבתו באותה המחשבה הרעה והבזויה. וגם כן מחיר הכלב מטעם זה, כי הקרבן יביא האדם לכפרה על נפשו, וכענין שקרבנו נשחט ונתח לנתחים ראוי לו לבעל הקרבן לחשוב שהיה ראוי לעשות לו כן בגופו על דבר חטאו, אם לא שחסד השם יתברך היה עליו ליקח ממנו כופר קצת ממונו, ועם הפעולה הזאת ראוי לו שירכך לבבו וידכדך נפשו על חטאיה עד שתשוב ותנחם על מה שעשתה ותסכים לבל תוסיף לחטוא עוד, וכמו שכתבתי במקומו בענין הקרבנות (ו) בסדר הנוזק, והכלבים ידוע שהן עזי נפש, ושמא מתוך חשבו בהן ובטבען החזק תחזק נפשו ותקשה ערפו מהנחם על חטאיו כאשר ראוי לו. ואם אמנה בני שאלו דברי ילדות הן, עמם תתעורר וטעם זקנים תקח:

דיני המצוה מה שאמרו זכרונם לברכה שהאתנן הוא האומר לאשה הא לך דבר זה בשכרך, ואחד זונה גויה או שפחה או ישראלית שהיא ערוה עליו או מחייבי לאוין אתננה אסור. וכן אתנן הזכור בכלל אתנן זונה הוא, אבל אתנן אשתו נדה אינו באיסור אתנן. והפוסק עם הזונה לתת לה טלה אחד, אם נתן לה אחר כך אפילו אלף טלאים כולן אסורין משום אתנן. ואין אסור משום אתנן ומחיר אלא גופן, לפיכך אין האיסור חל אלא על דבר הראוי ליקרב על גבי המזבח. והנותן לה בהמת קדשים במתנה לא נאסרה שכבר קדם זוכה בה הקדש. ואי זהו מחיר כלב, זה האומר הא לך טלה זה תחת כלב זה, ואפילו נתן לו כמה טלאים תחת כלב אחד כולן אסורין. ויתר פרטיה מבוארין בפרק ששי ממסכת תמורה:

ונהגה איסור זה בזכרים ונקבות, בזמן הבית:

ועובר על זה והקריב אתנן זונה או מחיר כלב, עם היות הקרבן פסול חייב המקריב מלקות כדין מקריב בעל מום, כמו שבארנו בסדר אמור אל הכהנים. והרמב"ן ז"ל יחשוב אתנן זונה ומחיר כלב לשני לאוין במנינו במצוות:

7. ספר מנחת חינוך - מצוה תקעא - אות יב

והנה איסור זה לאו דוקא כל שהוא ביד הזונה, אלא אפילו מכרה לאחר ואחר לאחר אפילו עד מאה, כיון שחל אתנן אסור לעולם:

8. הערות הגרי"ש אלישיב מסכת תמורה דף כט עמוד א

ואפילו הן מאה. בליקוטי הלכות כתב דמיירי שנתנם בבת אחת, דאי בזה אחר זה מסתבר שכל השאר הם מתנה, והדברים נראים.

9. הערות הגרי"ש אלישיב מסכת תמורה דף כט עמוד ב

ואלא דאמר לה לא ניקני לך עד שעת ביאה וכו'. בע"ז ס"ג. הגירסא היא "ואי דלא אמר לה קני לך מעכשיו", ומשמע שנתן לה בסתמא ולא אמר להדיא שתקנה בשעת ביאה.

והקשה הרשב"א (שם) דכל המקנה לחבירו חפץ כלשהו בסתמא דעתו שיזכה עכשיו בחפץ והדמים יהיו מוטלים עליו כחוב. ואמאי הכא לא זכתה מיד באתנן.

הריטב"א שם כתב לתרץ דבשלמא בעלמא סמכא דעתיה דהמוכר לתבוע את דמי המכר לאחר זמן וגמר והקנה מעכשיו, משא"כ באתנן כסיפא ליה מילתא למתבעה ואנן סהדי דלא מקני לה כלל אלא יהא פיקדון אצלה עד שיבעול.

10. תוספות עבודה זרה דף סג/א

או דלמא השתא מיהא קאי בעיניה - ואע"פ שאין אתנן חל על המוקדשין דכתיב לכל נדר פרט לנדור שמא הכא מאחר דאיתיה בשעת ביאה חל איסור אתנן למפרע משעה דיהיב לה ואז לא היה הקדש:

11. תוספות עבודה זרה דף סג/א

והא מחסרא משיכה - פ"י ואפ"י לר' יוחנן דאמר דבר תורה מעות קונות הכא גבי אתנן לא קנו כיון שהפקיעו חכמים דאין קניית מעות קונה ואוקמוהו אמשיכה גם ממנה הפקיעו ואין כאן אתנן כלל ולא דמי לההיא דפרק הזהב (ב"מ דף מח.) נתנה לסיטון מעל שקניית הכסף מועיל דכיון דמעל מן התורה מי יפקיע המעילה ממעות הקדש:

12. ספר עבודה זרה ברורה

למה אתנן צריך מעשה קנין, הלא שכר פעולה הוא

והא מחוסר משיכה. ז"ל השטמ"ק (אות כ"א): בטלה זה אמאי אסור, והא מחוסר משיכה ולא קניא לה בשעת ביאה, ולא חייל עליה איסור אתנן, עכ"ל.

ו"ז הרמ"ש (ע"ז פ"ה סימן ז'): קשה לן, הא שכר פעולה לא צני קנין, דפועל העושה עם צעל הצית קונה שכרו, וצ"ח דבר שנותניו עליו שכר הוא, ואמאי לא נקנה לה הטלה צביאה. מכאן נראה לי לדקדק, דהאומר לפועל "עשה עמי מלאכה זו ואמן לך חפץ זה בשכרך", יכול ליתן לו דמי החפץ בשכרו, ודאי נתחייב לו החפץ או הדמים, אבל בגוף החפץ אי אפשר לו לקנות אלא במשיכה או שיהיה צרות הפועל בשעת עשיית מלאכה, וכיון שיכול ליתן לה דמי הטלה הוא כמו טלה סתם, עכ"ל. ואולם המאירי (ע"ז סג. ד"ה בא עליה) מציא צ"ח חוס', שרק פועל שכל ההנאה לצעל הצית קונה שכרו בלי קנין, אבל אתנן שאף היא נהנית מן העצירה, אין זה כעין שכר פעולה כלל אלא כעין הקנאה וצריך מעשה קנין, (וזהו דפריך הגמ' דהא מחוסר משיכה), עכ"ד. ול"ב, דאח"כ (בד"ה זה שכתבנו) מציא המאירי דברי הרמ"ש הנ"ל דמכאן למדו לענין פועל, ולכאורה זה סתירה. וע' שפ"ח אמת כאן (ד"ה בגמ' והא מחוסר משיכה).

13. שפת אמת על תמורה דף כט/ב

בגמ' והא מחוסר משיכה. יש להקשות להפוס' שכ' גבי אומנין וכל דבר שעושה ע"פ דיבורו מתחייב לשלם מה שהבטיחו הבעלים בלי קנין מטעם ערבות. א"כ ה"ה הכא ע"י הביאה שנבעלת לו מתחייב בתשלומין שהבטיח לה בלי משיכה. ואפשר לומר דבמידי דאסורא לא שייך חיוב זה דדברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין. ולא הי' לה לעשות ע"פ דיבורו לכן בכה"ג אינו מחויב ליתן לה. כנ"ל. אח"כ מצאתי בהרא"ש בע"ז (ס"ג.) שהקשה כן. ותי' דדווקא חיוב מעות שייך ע"פ דיבורו אבל לקנות גוף הדבר לא ע"ש. ולע"ז צ"ע בזה דנהי וודאי דאין הדבר נעשה של האומן לקדש בו אשה וכדומה כל זמן שלא עשה קנין. אבל חיוב שפיר יש על הבעלים ליתן לו דבר זה דוקא כיון שכך נתחייב לו וזה לא

רצה לעשות המלאכה רק שיתן לו חפץ זה דוקא שפיר מחויב ליתנו לו. א"כ י"ל דשפיר חשוב אתנן כיון דע"י הביאה צריך ליתן לה הטלה וא"י לחזור בו ומנ"ל דבעי קנין דוקא. ולכן נ"ל כמ"ש מקודם:

14. ספר הידושי בתרא

תס) כט: דומיא דאלמנה, מה אלמנה לא לקי עד דמתרי בה אף זונה עד דאמר הא לך אתנן (ב"ח). והשייכות ביניהו הוא, דכמו דבבא על אלמנה דאף דממעשיו נראה דעושה במזיד, מ"מ בעינן תוספת בירור דהתראת לקבוע שבמזיד עושה, כ"כ בנתן אתנן לזונה, אף דממעשיו נראה שמכוון לזונה, מ"מ בעינן תוספת בירור ע"י אמירתו הא לך אתנן, לאפוקי מר"א דסובר דדי בהוכחת המעשה גופא, דלא בעינן תוספת בירור דאמירתו, ולכ"ע בזונה מעיקרא הוי תוספת בירור גם לתנא דברייתא.

15. ספר יד בנימין

שם בגמ', דאמר רבי זונה עוזרת כוכבים
אתננה אסור מ"ט כתיב הכא
תועבה כו' מה להלן עריות שאין קידושין
תופסין בה ה"נ כו' זונה ישראלית אתננה
מותר כו' ורצא אמר אחד זה ואחד זה אתננה
אסור כו' מיתבי וכו'. הנה לאציי נמי דאמר
זונה ישראלית אתננה מותר מודה היכי שצא
על חייבי כריתות ונתן לה צאתננה כיון דלא
תפסי קידושין בצעילה זו אתננה אסור, ועיקר
החילוק בין אציי לרצא היינו כמצואר צמוס'
דלאציי היכי שכבר היתה זונה בתחילה כגון
שנצלה לחייבי כריתות ואח"כ נצלה למותר
לה ונתן לה צאתננה לא הוי אתנן דדוקא
צעילה דלא תפסי קידושין הוי אתנן אצל
לרצא אס ככר נעשית זונה מתחילה אף
שנצלה אח"כ למותר לה הוי אתנן, וכן בזונה
שהיתה מופקרת הוי אתנן, והרמז"ם ז"ל
צפ"ד מהל' איסומ"ז הל"ח פסק כרצא
ואעפ"כ מצואר מדבריו דאתנן הוא דוקא
כשנתן לה צעילה אסורה ועמד צוה צלח"מ
ע"י"ש.

16. הערות הגרי"ש אלישיב מסכת תמורה דף ל עמוד א

סד"א הואיל ובנין אב הוא. עי' רש"י ותוס'. ע"ל ע"פ מש"כ הרמב"ן (פר' כי תצא כ"ג, י"ט) בטעם איסור אתנן זונה "הזונות יעשו באתנן שלהן מצוות חושבות לכפר על חטאתן וכו' ולכך אסרה תורה אתנן לכל נדר וכו'", וי"ל דס"ד דבמקום דאיכא איסור נוסף לא שייך טעם זה.

17. ספר חידושי בתרא

תסד) סד"ה הואיל ובנין אב הוא לא ניתסרו. ועי' רש"י. וצ"ע דאיוה ה"א היא זו, הא ק"ו הוא דאם באין איסור יש אתנן כ"ש ביש איסור כבאלמנה לכה"ג. וי"ל דה"א דחידוש דאתנן אסור לגבוה חידוש גדול הוא דה"א דאין טעם לאוסרו כיון דאינו אסור בהנאה, ולכן ה"א דאין לך אלא שבחידוש, דדי לך מה שאסרה תורה נגד השכל, ואין לנו רשות לבנות על הבלתי מובן, ע"י מה מצינו וק"ו. קמ"ל דאין איסורו נגד השכל, דמאוס הוא בעיני הקב"ה, ושפיר י"ל מה מצינו וקל וחומר מיניה.

18. הערות הגרי"ש אלישיב מסכת תמורה דף ל עמוד א

שפחה לעבד עברי מישרא שריא. דכיון דיש לאדון זכות לתת לו שפחה, נמצא דדבר זה הגון הוא ונעשה על פי הסדר הנכון, ולא שייך לקרא לזה ביאת זנות.

והנה בסוגיא ד"יכולין ממזירין ליטהר" (קידושין ס"ט א) כתב הריטב"א דאע"ג דמוכר עצמו אין רבו כופהו לישא שפחה כנענית מ"מ אם הוא עצמו רוצה מותר לו, ובקידושין כ'. כתב הריטב"א דה"ה במי שאין לו אשה ובנים דאע"ג דאין כופין אותו מ"מ מותר לו לישא שפחה, וכן משמע ברש"י בסוגיין דכל המחלוקת היא לענין כפיה בעל כרחו. והקשה המל"מ (הל' עבדים ג', ד') מסוגיין דמבואר דלמ"ד אין רבו מוסר לו שפחה כנענית חשיבא בעילת זנות, ולכאורה כיון דמישרא שריא אמאי חשיבא בעילת זנות (וכה"ק המנ"ח מ' מ"ב בשם המל"מ).

בענין משקה ישראל

1. ספר קובץ הערות - סימן ל

ונראה דבהא דאמרינן דהאסור להדיט פסול לגבוה משום דבעינן ממשקה ישראל, יש לפרשו בשני אופנים:

(א) דהאיסור להדיט פסולו לגבוה. כגון חדש קודם לעומר, דאסור להדיט מפני שהוא חדש, ופסול לגבוה לא מפני שהוא חדש, אלא מפני שאסור להדיט:

(ב) י"ל דאותה הסיבה בעצמה שאוסרתו להדיט, פוסלתו לגבוה. דכמו שאסור להדיט מפני שהוא חדש, ה"נ פסול לגבוה מפני שהוא חדש, ולא מפני שאסור להדיט, דאין פסולו לגבוה מפני האיסור להדיט, אלא מפני סיבת האיסור. ולפי זה שפיר יש ללמוד קודם לשתי הלחם מקודם לעומר, דכמו דפסול קודם לעומר מפני שהוא חדש, ה"נ יש לפסולו בקודם לשתי הלחם, מפני דהוא ג"כ חדש לגבוה, דהא מה"ט לא יביא קודם לשתי הלחם, מפני שהוא חדש לגבוה. ומ"מ השיב יהודה בר' נחמיה דאיכא למיפרך, דחדש זה חמור, דאסור גם להדיט, וחדש זה קיל, דמותר להדיט:

אלא דקשה לפי"ז מירושלמי סוכה ס"פ לולב וערבה [פ"ד ה"ז] דמים מגולין פסולין למזבח משום ממשקה ישראל. כיון דאסורין להדיט משום סכנתא. ולגבי גבוה לא שייך האי טעמא דסכנתא, אלא דמ"מ כיון דאסורין להדיט פסולין לגבוה, ומוכח מזה דהאיסור להדיט פסולו לגבוה. ואפשר דלהירושלמי תרוייהו טעמי איתנהו. מיהו ברש"י ותוס' ס"פ לולב וערבה [מ"ח ע"ב ד"ה שהיין והמים], פירשו טעמים אחרים לפסול מים מגולין עי"ש:

2. ספר קובץ שמועות - מסכת חולין אות מא

(מא) בא"ד. וא"ת ונימא מיגו דאיתוסף איסור גיד לגבוה וכו'. עיין מהרש"א. ועמ"ש בזה בקובץ הערות ס' ל'. והנה נתבאר שם שיש להסתפק בדינא דממשקה ישראל, אם הוא סיבה או סימן. והנה הנ"מ בזה הוא, אם חל על הדבר היתר השייך רק בהדיט, אם יותר עי"ז גם לגבוה. וכגון שנתערב בדבר המותר לישראל ואסור לגבוה, כגון חדש שהוא לאחר העומר וקודם לשתי הלחם. דאי ממשקה ישראל הוא סיבה א"כ הכא שהותר לישראל מותר נמי לגבוה. אבל אם אינו אלא סימן, והאיסור לגבוה הוא מחמת אותה סיבה עצמה שאוסרתו להדיט, א"כ בכה"ג אע"פ שהותר לישראל מחמת ביטול ברוב אבל לגבוה אסור:

3. ספר קובץ שעורים ח"א - מסכת פסחים דף מח/א

(קצו) דף מ"ח. ואי אמרת מוקצה דאורייתא מ"ל איסור גופו מ"ל איסור דבר אחר, ולכאורה קשה דאיסור מוקצה הוא מלא תעשה מלאכה, ואינו ענין כלל לממשקה ישראל דאירי באיסורי אכילה והנאה, אבל באמת מוקצה הוא מאיסורי אכילה דכתיב והכינו, מוכן אכול שאינו מוכן לא תאכל, אלא דמה"ט גרידא ליכא מלקות דהוא איסור עשה והמלקות הוא רק משום מלאכה, ומה שמקשינן, דקרבתות הבאין ביוכ"פ ליפסלו משום ממשקה ישראל, י"ל לפי מ"ש תוס', דביו"כ אין המאכל אסור, אלא יומא קגרים ומשקה ישראל לא שייך, אלא היכא שהמאכל אסור, אבל אינו מוכן לענין שבת, מיקרי מאכל אסור כמו חמץ בפסח דודאי פסול משום ממשקה ישראל, וביאור חילוק זה, דבחמץ בפסח ובמוקצה בשבת, סיבת האיסור היא בהמאכל, אבל ביו"כ דכל מאכלים שבעולם אסורים, אין לומר דסיבת האיסור היא בהמאכלים, רק יומא קגרים, ויותר מזה אפשר לומר, דביו"כ האכילה מצד עצמה אין בה א"סור, אלא משום דע"י האכילה מבטל מצות עינוי, אבל ד"ז אינו ברור, דלפי"ז לכאורה, לא היה שייך לומר, אין אהע"א באוכל נבילה ביו"כ:

4. ספר כלי חמדה פרשת אחרי מות עמ' סא |ועיין עוד שם|

איסור ד"א ותיב ביוכ"כ שאסור מה"ס
באכילה ושמי' איך לומה הסופ"ק להקריב
בו קרבנות הא אינן מהמותר לישראל כיון
דאסורין באכילה חמס לקושטא דמילתא
ליק דהרי מלווה בכך והכ"ז דומה לח"כ
ודם שקריבין לבכוס אע"ג דאסורין להדיט
משום דמלווה בכך ה"ס כל קרבנות יוה"כ
משום זה כשרין דהרי הסופ"ק לומה
להקריב קרבנות אלו אע"ג שאסורין
באכילה :